

Arrest

nr. 320 221 van 20 januari 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES loco advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker diende op 18 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 januari 2023.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 14 februari 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze wordt thans bestreden en luidt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtou origine te zijn. U bent afkomstig van het dorp Bazitkhel in het district Kama van de provincie Nangarhar. U bent geboren op 1 januari 2003 en bent nu 20 jaar oud. U bent moslim.

In Afghanistan ging u zeven jaar naar school en daarnaast verkocht u rijst en andere essentiële voedingsmiddelen per fiets in andere dorpen in het district Kama. Uw regio stond onder controle van de overheid ten tijde van uw vertrek. U woonde met uw vader, A. K., uw moeder, A. J., uw broer, A. N. en uw zus A. A. samen in Bazitkhel. Ongeveer een week voor uw vertrek kwamen leden van de taliban u benaderen tijdens uw werk met de boodschap dat de commandant hen had gestuurd en dat u bij hen moet komen werken en mee moet vechten tegen ongelovigen. U was heel bang. Na dit gesprek zijn de taliban weg gegaan. Eén à twee nachten later kwamen de taliban in de nacht bij uw huis aankloppen. Uw vader deed de deur open en de taliban gaven aan hem een dreigbrief die aan u gericht was. Tegen uw vader zeiden de taliban dat als u ervoor kiest niet in te gaan op hun eis om bij hun te komen werken, dat het dan gevaarlijk is voor u en uw familie. De dag hierna ging u terug werken en op het werk werd u voor een tweede keer benaderd door de taliban met de boodschap dat ze een brief aan uw vader hebben gegeven en dat u naar hen moet komen om te werken. U was opnieuw heel bang en heeft niets gezegd tegen de taliban. De taliban gingen weg na dit gesprek. Een paar dagen hierna toen u thuiskwam van uw werk trof u nog een dreigbrief aan. Die avond heeft uw vader tegen u gezegd dat u Afghanistan moet verlaten en de volgende dag bent u vertrokken. Diezelfde dag van uw vertrek zijn de taliban naar het huis van uw ouders gekomen om te vragen naar u. Toen uw vader aangaf dat u was vertrokken uit Afghanistan hebben de taliban uw vader geslagen. Om uw reis te bekostigen verkocht uw gezin het huis en uw moeder haar juwelen. Uw familie vestigde zich elders in Afghanistan. Na een reis van ongeveer 10 maanden bereikte u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk uiteindelijk België. Op 17 augustus 2021 kwam u aan in België en op 18 augustus 2021 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. Na de machtsovername van de taliban verhuisde uw familie naar Pakistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: twee dreigbrieven (kopie), de taskara van uw vader (kopie), de taskara van uw moeder (kopie) en medische documenten van uw vader (origineel).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden opgemerkt dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 1 september 2021 werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder dan 18 jaar was. Tijdens het gehoor op het CGVS hield u ook niet vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U gaf aan geboren te zijn op 1 januari 2003 en nu 20 jaar oud te zijn (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2021, hierna CGVS, p. 4). Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofdte geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Gelet op het voorgaande kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor represailles van de taliban omdat u niet bent ingegaan op hun eis tot rekrutering.

Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, a) en b) van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar

op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd.

Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat er in uw geval sprake was van enige vorm van lokale verankering van de rekruteringspoging. Dat een gedwongen rekrutering zou plaatsvinden zonder tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Er moet dus worden opgemerkt dat de wijze van rekrutering door de taliban die u aanvoerde weinig waarschijnlijk is, hetgeen al een voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen konden er daarnaast allerm minst van overtuigen dat de taliban in uw geval toch zouden zijn overgegaan tot individuele rekrutering onder rechtstreekse dwang. U kon zelf geen enkele reden geven voor het feit dat de taliban per se u wilden inlijven. U bleef het CGVS een antwoord schuldig toen gevraagd werd waarom de taliban u zagen als geschikte rekrut: "Ik weet niet waarom ze mij hebben gekozen" (CGVS, p. 16). Waarom de taliban u zouden willen inlijven blijft dan ook volstrekt onduidelijk.

U beschikte ook over weinig concrete informatie omtrent uw gedwongen rekrutering. Uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens het werk ineens, ongeveer een week voor uw vertrek uit Afghanistan, werd benaderd door twee u onbekende talibanleden die waren gestuurd door hun commandant om u te verplichten bij hen te komen werken om mee te vechten tegen ongelovigen (CGVS, p. 12). Wanneer gevraagd werd naar de naam van de commandant die u wilde rekruteren, blijft u het CGVS een antwoord schuldig (CGVS p. 13). Na het gesprek van de taliban zijn de taliban zomaar van u weggegaan (CGVS, p. 13). En dit zonder een concrete afspraak over wanneer u zich moest aanmelden, bij wie en waar (CGVS, p. 13). Het is dus weinig aannemelijk dat de taliban u op deze manier zouden willen rekruteren met zo weinig concrete informatie over wie ze zelf waren, voor wie ze werkten en voor wie u dus zou moeten gaan werken als u besluit zich aan te sluiten bij de taliban.

Verder moet worden opgemerkt dat uw relaas een onwaarschijnlijk verloop kent. Om te beginnen komt de poging tot rekrutering door de taliban tijdens uw werk uit het niets, er was geen aanleiding of enige aannemelijke context. U kreeg daarbij geen enkele concrete instructie in functie van uw rekrutering en er was evenmin sprake van een deadline. U weigerde op dat moment niet, want u stelde dat u niets hebt gezegd tegen de twee talibanstrijders die u hebben benaderd (CGVS, p. 13). Toch kreeg u al meteen na dit gesprek een dreigbrief, terwijl de taliban op dat moment niet konden weten of u al dan niet bereidwillig was om hun rangen te verwoegen. Wanneer u vervolgens een tweede maal in persoon wordt benaderd door talibanleden, stemde u ook deze keer niet in met de eis tot rekrutering maar desondanks lieten de talibanleden u gewoon vertrekken en dit opnieuw zonder concrete instructies om u dan enkele dagen later een tweede dreigbrief te sturen (CGVS, p. 14). U kon niet verklaren waarom u op dat moment en gelet op de eerder geuite bedreigingen in de brief zonder meer mocht beschikken (CGVS, p. 14). De door u geschetste handelswijze van de taliban komt allerm minst plausibel over. Ook wekt het verbazing dat u nog bent gaan werken en in uw huis bent blijven slapen. Dit gedrag lijkt niet te rijmen met de duidelijke bedreigingen van de taliban tijdens uw werk en bij u thuis.

Daarnaast wordt uw vluchtrelaas gekenmerkt door een aantal opvallende tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder onderuit halen:

Zo is gebleken dat u compleet tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de volgorde van de gebeurtenissen die hebben geleid tot uw vertrek uit Afghanistan. Bij de DVZ verklaarde u eerst twee keer te zijn benaderd door de taliban waarna een paar dagen later een eerste dreigbrief volgde en daarna nog een tweede (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). Dit is tegenstrijdig met wat u hebt verklaard tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS. Daar verklaarde u eerst te zijn benaderd door de taliban tijdens uw werk, vervolgens hebben de taliban s' nachts aan uw huis aangeklopt en een dreigbrief aan uw vader gegeven die aan u is gericht, daarna nog eens te zijn bedreigd door de taliban tijdens uw werk en tot slot een paar dagen later een tweede dreigbrief te hebben ontvangen (CGVS, p. 10-11). Geconfronteerd met deze discrepantie haalde u enkel aan dat u dat u bij de DVZ dezelfde volgorde aangaf als nu (CGVS, p. 12). Bij verdere confrontatie kon u geen enkele uitleg geven voor het verschil in volgorde van de feiten in deze twee verklaringen die u gaf (CGVS, p. 17). Het gegeven dat u het verslag van de DVZ niet kan lezen kan niet

verklaren dat wat u zegt zo verschillend is tijdens uw eerste interview bij de DVZ en uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Nog verklaarde u bij de DVZ dat uw vader u vroeg om te stoppen met werken na de ontvangst van de eerste dreigbrief wat u ook deed en dat u wanneer u daarna terug aan de slag ging opnieuw een dreigbrief ontving (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5). In uw verklaringen op het CGVS liet u geheel achterwege dat u op vraag van uw vader een tijdje stopte met werken en stelde u in strijd met wat u voorheen verklaarde dat u pas na de tweede keer dat u door de taliban werd benaderd moest stoppen met werken (CGVS, p. 15).

Bij de DVZ verklaarde u tevens dat u de eis van de taliban om hen te vervoegen niet serieus nam de eerste keer (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5), terwijl u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aanhaalde heel bang te zijn geweest (CGVS, p. 13). Geconfronteerd hiermee ontkende u formeel eerstgenoemde verklaring te hebben afgelegd (CGVS, p. 13 "Ik heb op het eerste interview bij DVZ gezegd dat ik bang was"). Het louter ontkennen van uw voorgaande verklaring doet geen afbreuk aan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid.

Voorts werd vastgesteld dat u niets kon vertellen over de inhoud van de twee dreigbrieven die u neerlegde, waar u bij de DVZ wel nog had aangehaald dat in de tweede dreigbrief stond dat ze u niet in leven zouden laten (DVZ, vragenlijst CGVS, 3.5, CGVS, p. 13). U slaagde er merkwaardig genoeg niet in deze eerdere verklaring te hernemen. Geconfronteerd met deze inconsistentie ontkende u uw voorgaande verklaring, u haalde aan dat u niet kan lezen en dat u niet heeft gezegd dat dat in de brief stond (CGVS, p. 16). Deze uitleg is niet afdoende aangezien het louter ontkennen van uw eerste verklaring geen afbreuk doet aan voornoemde tegenstrijdigheid.

Los van het gegeven dat u incoherente verklaringen aflegde over wat u wel of niet weet over de inhoud van de brieven, moet er ook op worden gewezen dat uw gebrek aan interesse in de inhoud van de dreigbrieven opvallend was (CGVS, p. 13).

Toen u gevraagd werd hoe het komt dat u niet probeerde te weten te komen wat er in die brieven stond, verklaarde u niet te willen dat iemand de brief las omdat u wist dat het gevaarlijke brieven zijn (CGVS, p. 17). Deze uitleg is niet afdoende aangezien uit niets blijkt dat aan het louter laten lezen van een dreigbrief risico's zouden verbonden zijn. Het is niet aannemelijk dat u hier in België, waar u zich op ruime afstand van uw vermeende vervolgers bevindt, geen enkele persoon zou kunnen vinden die u in vertrouwen zou durven te nemen teneinde u te helpen bij het lezen van de dreigbrieven. De vaststelling dat u niet de moeite hebt gedaan om grondig kennis te nemen van de inhoud van de dreigbrieven die aan de basis liggen van uw vertrek uit uw land van herkomst, ondergraaft andermaal de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Gezien het belang van de dreigbrieven kan minstens verwacht worden dat u meer inspanningen zou hebben geleverd om informatie te bekomen over de inhoud ervan.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u werd bedreigd door de taliban. Gezien bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen. Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer

beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban tonen enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De medische documenten van uw vader staven enkel dat uw vader een medische behandeling onderging in Pakistan. Ze zijn dus niet relevant voor uw asielrelaas. Verder zegt de taskara van uw vader hooguit iets over uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban dient opgemerkt te worden dat dergelijke documenten enkel als bewijs kunnen worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Bovendien moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten eenvoudig op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen worden verkregen. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Dit geldt hier des te meer gezien u slechts kopieën hebt neergelegd, waarvan de bewijswaarde sowieso beperkt is. Bovendien kon u niet afdoende verklaren waarom u de originele brieven niet kon neerleggen. U verklaarde daarover dat de originele brieven bij uw vader in Pakistan zijn (CGVS, p. 13). Aangezien uw vader wel originele medische attesten heeft opgestuurd per post naar u, heeft u niet aannemelijk kunnen maken waarom de originele dreigbrieven niet mee met de medische attesten konden worden opgestuurd. U geeft immers louter aan dat u niet weet waarom uw vader niet de originele dreigbrieven heeft opgestuurd (CGVS, p. 17).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet...."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 4.1 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het materiële motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist is, maar ook onvolledig gemotiveerd is. Daarnaast wijst hij erop dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te

ontkrachten. Verder verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR, "Note on Burden and Standard of Proof". Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden. Verzoeker is van oordeel dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Verzoeker betwist dan ook deze zienswijze en weerlegt de analyse van het CGVS. Verzoeker overloopt de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In een tweede onderdeel van het middel gaat verzoeker in op de actuele en persoonlijke vrees voor vervolging en willekeurig geweld. In eerste instantie stelt verzoeker dat hij nog steeds vreest gedwongen te zullen worden gerekruteerd. Vervolgens benadrukt verzoeker de situatie in de provincie Nangarhar.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 21 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan: Security Situation" van augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus" van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023 ;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024.

3.2. Op 21 oktober 2024 maakt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over. In een eerste onderdeel verwijst verzoeker naar het arrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023. Verzoeker stipt aan dat hierin werd gesteld dat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie meer dan zes maanden oud waren en bijgevolg niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in het land en waarbij werd gesteld dat er een probleem van onderrapportering bestaat. In een tweede onderdeel zet verzoeker een algemene reactie uiteen op de aanvullende nota van de commissaris-generaal. Verzoeker concludeert dat de recente berichtgeving uit Afghanistan meer dan zorgwekkend is, waarbij moet vastgesteld worden dat de commissaris-generaal nalaat enige update te doen van haar informatie en dit sedert maanden, dat de laatste EUAA nota van mei 2024 gebaseerd is op info tot 31 januari 2024.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van

de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker. Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."

4.3. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota d.d. 21 oktober 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 21 oktober 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en

betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. In casu dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming in het licht van deze situatie.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In een eerste deel van zijn middel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet alleen onjuist is, maar ook onvolledig gemotiveerd is. Daarnaast wijst hij erop dat het niet de taak van het CGVS is om de bewijswaarde van alle stukken te ontcrachten. Verder verwijst verzoeker naar de richtlijnen van UNHCR, “Note on Burden and Standard of Proof”. Volgens deze richtlijn dient er in dubio aan de verzoeker het voordeel van de twijfel gegeven te worden. Verzoeker is van oordeel dat het CGVS in de bestreden beslissing de meest nadelige interpretatie heeft weerhouden en daardoor appreciatiefouten heeft begaan. Verzoeker betwist dan ook deze zienswijze en weerlegt de analyse van het CGVS. Verzoeker overloopt de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Betreffende zijn leeftijd stelt verzoeker dat hij nooit de intentie heeft gehad om de autoriteiten te misleiden. Hij is er nog steeds van overtuigd dat hij in 2005 geboren is aangezien zijn moeder hem dit heeft verteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud gaf hij aan dat hij geboren is op 1 januari 2003 omdat dit de geboortedatum is die hem werd gegeven na het leeftijdsonderzoek. Verzoeker verwijst naar verschillende online artikels waaruit blijkt dat Afghanen vaak hun specifieke geboortedatum niet kennen, maar dat zij zich baseren op de seizoenen en historische gebeurtenissen om hun leeftijd te onthouden. Ten slotte stipt verzoeker aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de standaarddeviatie bij de vastgestelde leeftijd. Immers, afhankelijk van deze standaarddeviatie is het wel goed mogelijk dat hij minderjarig was bij zijn aankomst in België.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“U verklaarde bij de registratie van uw verzoek bij DVZ dat u op het moment van uw aankomst in België minderjarig was (zie: fiche NBMV). Op basis van een leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 1 september 2021

werd geconcludeerd dat u met een redelijke wetenschappelijke zekerheid ouder dan 18 jaar was. Tijdens het gehoor op het CGVS hield u ook niet vast aan uw verklaarde minderjarigheid. U gaf aan geboren te zijn op 1 januari 2003 en nu 20 jaar oud te zijn (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2021, hierna CGVS, p. 4). Bijgevolg oordeelde het CGVS dat er in uw hoofde geen steunmaatregelen verleend dienen te worden omwille van de door u verklaarde minderjarigheid aangezien uit het voornoemde leeftijdsonderzoek blijkt dat u al meerderjarig was op het moment van uw aankomst en verzoek om internationale bescherming in België. Voor het overige heeft u géén elementen kenbaar gemaakt waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, noch heeft het Commissariaat-Generaal dergelijke noden in uw hoofde kunnen vaststellen.”

De Raad merkt op dat verzoeker voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal onderschrijft.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn registratie aangaf geboren te zijn op 10 augustus 2005. Hij gaf dus een precieze geboortedatum op en merkte op geen enkel moment op dat hij niet precies zou weten wanneer hij geboren was en dat dit de datum was die zijn moeder hem had opgegeven.

Verder wijst de Raad erop dat de Dienst Voogdij en de FOD Justitie een leeftijdsonderzoek op 1 september 2021 (een maand na zijn registratie) heeft verricht, waarbij werd vastgesteld dat verzoeker dient beschouwd te worden als meerderjarig. De medische test toont immers aan dat verzoeker ouder is dan 18 jaar. De resultaten van deze leeftijdstest bevinden zich in het administratief dossier.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. De beslissing van de Dienst Voogdij wordt geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet is vernietigd of ingetrokken.

Verzoeker lijkt deze vaststelling niet te betwisten nu hij nadien bij het CGVS zelf verklaarde dat hij op 1 januari 2003 geboren is. Dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift stelt dat hij deze verklaring louter deed omdat dit uit het leeftijdsonderzoek is gebleken doet hieraan overigens niets af. Hierbij dient overigens opgemerkt te worden dat uit het leeftijdsonderzoek enkel blijkt dat hij meerderjarig is. Er wordt geen precieze leeftijd, noch geboortedatum vastgesteld. Verzoeker kan aldus niet gevolgd worden waar hij stelt dat de geboortedatum die hij opgaf, zijnde 1 januari 2003, overeenstemt met hetgeen blijkt uit de leeftijdstest.

Waar verzoeker stelt dat er geen rekening wordt gehouden met de standaarddeviatie en dat hij dus mogelijk wel minderjarig was bij binnenkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker zijn verklaringen opnieuw wijzigt. Het leeftijdsonderzoek maakt geen melding van een standaarddeviatie maar geeft aan dat verzoeker als meerderjarig dient te worden beschouwd. Het is niet aan de commissaris-generaal om deze beslissing in twijfel te trekken, bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij meerderjarig was.

Verzoeker weet de Raad niet te overtuigen van het gegeven dat het niet zijn bedoeling is geweest om de asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. De commissaris-generaal motiveert louter dat verzoeker wel degelijk meerderjarig was bij binnenkomst in België, en dat verzoeker om die reden geen eventuele bijzondere procedurele noden kan doen blijken. Aangezien uit het leeftijdsonderzoek bleek dat verzoeker bij binnenkomst in België meerderjarig was en verzoeker bij het CGVS nadien zelf verklaarde dat hij geboren is op 1 januari 2003, acht de Raad de motivering van de commissaris-generaal pertinent. Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat dit niet het geval zou zijn.

Voorts gaat verzoeker in op de rekrutering door de taliban. De commissaris-generaal hecht geen geloof aan zijn relaas met betrekking tot zijn rekrutering door de taliban. De commissaris-generaal verwijst naar enkele bronnen waaruit moet blijken dat gedwongen rekrutering bijna niet voorkomt in Afghanistan. De bron "Afghanistan. Targeting of Individuals" waar de bestreden beslissing naar verwijst stelt dat er geen informatie werd gevonden met betrekking tot gedwongen rekrutering in Afghanistan. Verzoeker stelt dat dit niet betekent dat het niet gebeurt, er is gewoon geen informatie. Bovendien betreft het een bron van augustus 2022, een jaar na de machtsovername door de taliban. Verzoeker stipt aan dat er dan natuurlijk minder sprake is van gedwongen rekrutering daar de taliban de macht reeds in handen heeft. Daarnaast verwijst de bestreden beslissing naar de bron "Recruitment by armed groups". Hieruit blijkt echter dat gedwongen rekrutering meer voorkomt in regio's waar de taliban onder druk staat. Uit hetzelfde rapport blijkt dat de taliban in de provincie Nangarhar tegenstand voelde van de Islamitische Staat. Daarnaast stelt het rapport dat de taliban wel degelijk mensen en hun families bedreigden en zelfs vermoordden die weigerden zich aan te sluiten. Tot slot bepaalt dit rapport ook duidelijk dat de taliban kinderen gedwongen rekruteerden. Ten tijde van de poging tot rekrutering van verzoeker, was hij nog minderjarig. Ook uit andere bronnen blijkt dat (jonge) Afghanen wel degelijk gedwongen gerekruteerd en bedreigd worden en werden. Daarnaast vraagt de commissaris-generaal zich af waarom verzoeker een geschikte rekrut zou zijn in de ogen van de taliban.

Verzoeker stelt dat hij ten tijde van de gepoogde rekrutering minderjarig was en dus beïnvloedbaar was in de ogen van de taliban. Door zijn job kwam verzoeker ook in de verschillende dorpen in zijn district. Hierdoor kende hij de regio goed en had hij contact met vele mensen. Hij wijst er ook op dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of hij er weet van had of deze gedwongen rekrutering vaker gebeurde in de regio. Indien deze vraag gesteld was, had verzoeker kunnen verder verduidelijken dat hij nog andere jongeren

kende die gerekruteerd werden. De taliban was in die periode verzwakt, maar nog erg actief in de regio en volop bezig met het ronselen van strijdkrachten voor de jihad.

De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende motieven:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd.

Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat er in uw geval sprake was van enige vorm van lokale verankering van de rekruteringspoging. Dat een gedwongen rekrutering zou plaatsvinden zonder tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Er moet dus worden opgemerkt dat de wijze van rekrutering door de taliban die u aanvoerde weinig waarschijnlijk is, hetgeen al een voorbehoud plaatst bij de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Uw verklaringen konden er daarnaast allerminst van overtuigen dat de taliban in uw geval toch zouden zijn overgegaan tot individuele rekrutering onder rechtstreekse dwang. U kon zelf geen enkele reden geven voor het feit dat de taliban per se u wilden inlijven. U bleef het CGVS een antwoord schuldig toen gevraagd werd waarom de taliban u zagen als geschikte rekrut: “Ik weet niet waarom ze mij hebben gekozen” (CGVS, p. 16). Waarom de taliban u zouden willen inlijven blijft dan ook volstrekt onduidelijk.”

Verzoeker stelt nu dat hij andere conclusies trekt uit de door de commissaris-generaal aangehaalde bronnen, namelijk onder meer dat gedwongen rekrutering wel degelijk voorkwam in onder meer zijn provincie, dat de taliban wel degelijk mensen en hun families bedreigden en zelfs vermoordden die weigerden zich aan te sluiten, en dat de taliban kinderen gedwongen rekruteerden (verzoeker was toen minderjarig). Verzoeker verwijst echter naar geen enkele concrete passage uit de vermelde bronnen waaruit hij dit nu juist afleidt. De Raad merkt bovendien op dat de commissaris-generaal niet motiveerde dat gedwongen rekrutering helemaal niet voorkwam, maar wel dat dit slechts zelden voorkwam. Dit blijkt inderdaad uit de door de commissaris-generaal vermelde bronnen. Daaruit blijkt eveneens dat rekrutering door de taliban doorgaans is gebaseerd op lokale verankering. Verzoeker betwist overigens niet, en het blijkt verder ook uit de stukken van het administratief dossier, dat hij zelf geen enkele reden kon geven voor het feit dat de taliban per se hem wilden inlijven. Verzoeker stelt nu in zijn verzoekschrift wel dat hij toen minderjarig was en dus beïnvloedbaar was in de ogen van de taliban, en door zijn job ook in de verschillende dorpen in zijn district kwam waardoor hij de regio goed kende en hij contact had met vele mensen, maar dit is in tegenstrijd met zijn verklaring op het CGVS waar hij stelde geen enkel idee te hebben waarom de taliban hem wilde inlijven. Een dergelijke tegenstrijdigheid draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Verzoeker maakt dan ook helemaal niet aannemelijk dat zijn lokale verankering zou geleid hebben tot zijn gedwongen rekrutering. Bovendien was verzoeker ook helemaal geen kind meer op dat ogenblik. De bijkomende verklaringen die verzoeker in zijn verzoekschrift geeft, weten de Raad niet te overtuigen. De Raad is dan ook van oordeel dat bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing pertinent zijn.